

Στέλιος Παπαγρηγορίου

ΟΙ ΣΗΜΑΙΕΣ
ΔΕΝ ΑΝΕΜΙΖΟΥΝ
ΤΗ ΝΥΧΤΑ

νουβέλα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2013

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

1η έκδοση, Ιούνιος 2013

ISBN: 978-960-504-066-6

Για την ελληνική έκδοση:
© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Στέλιος Παπααρηγορίου

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
e-mail: info@nnet.gr
www.nnet.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Αυτό που κάνω για να ζήσω είναι να πηγαίνω φυλακή για τους άλλους. Μόνο αυτό ξέρω να κάνω καλά, όλα τα άλλα για μένα είναι ένα μεγάλο ερωτηματικό. Αυτοφωράκιας. Έτσι το λένε. Εγώ το λέω άλλο ένα επάγγελμα που το κάνεις για να βγάλεις χρήμα, για να ζήσεις.

Φυσικά, όπως όλα τα πράγματα σ' αυτή τη στρογγυλή γη, έχει κι αυτό τα πάνω και τα κάτω του.

Τώρα είναι στα κάτω του, στα πολύ κάτω του, πιο κάτω δεν πάει που λένε.

Μπαίνω φυλακή για τους μαλάκες τ' αφεντικά μου εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Όχι κι ό,τι καλύτερο για το βιογραφικό μου αν θέλω κάποια στιγμή να γίνω διευθυντής της Εφορίας ή υπουργός Προστασίας του Πολίτη ή πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Για τον Μίκα Τανάλια έχω βρεθεί μέσα τουλάχιστον δέκα φορές στη μακρόχρονη συνεργασία μας.

Το ποινικό μου μητρώο δεν είναι το λευκότερο που υπάρχει.

Η δουλειά, βλέπετε.

Μερικά από τα «τιμημένα» καθήκοντα του αυτοφωράκια, εκτός του να πηγαίνει φυλακή αντί για το πραγματικό αφεντικό, είναι να φροντίζει να υπάρχει νοθευμένη και φτηνή κάβα στο μαγαζί (υπεύθυνος κάβας το λένε μερικοί) και να 'χει το νου του

στους καλούς πελάτες, να μην τους λείπει τίποτα, έτσι ώστε κι εκείνοι με τη σειρά τους να φάνε πολύ χρήμα σε γαρίφαλα, πιάτα ή πριβέ χορούς, ανάλογα με το είδος του καταστήματος.

Είμαι, θα λέγαμε, ένα είδος βοηθού καταναλωτή στη νυχτερινή του έκδοση.

Σας βοηθάω για να φάτε ευκολότερα και με λιγότερες τύψεις τα φράγκα σας (που με τόσο κόπο και ιδρώτα συγκεντρώσατε όλη την περασμένη βδομάδα δουλεύοντας σαν σκυλιά σε ηλίθιες δουλειές) σε πουτάνες, γαρίφαλα και πίστες δευτέρας διαλογής.

Κι έτσι ο Μίκα Τανάλια γίνεται κάθε μέρα, ή μάλλον κάθε νύχτα, πιο πλούσιος απ' ό,τι ήτανε με τα δικά σας φράγκα.

Σκυλάδικο, μπουρδέλο, στριπτιζάδικο, χαρτοπαικτική λέσχη, πάρκινγκ-γκαράζ, προστασία, ναρκωτικά και όπλα.

Αυτή είναι μια λίστα επιτυχημένων επιχειρήσεων.

Ένας οδηγός για το πώς να γίνετε ένας επιτυχημένος κώλος μέσα σε μια μάζα από κώλους που όλοι θέλουν να πετύχουνε.

Η μάνα μου μού έλεγε πως για να πετύχω πρέπει να είμαι φιλότιμος, τίμιος κι εργατικός.

Δυστυχώς, μαμά, τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι και μάλλον ποτέ δεν θα 'ναι έτσι.

Η Mercedes SLK ακουμπάει απαλά το υγρό οδόστρωμα της οδού Ακαδημίας. Έξω πάλι βρέχει καρτέλες και φυσάει ένας αέρας που φαίνεται να 'ρχεται κατευθείαν απ' το Βόρειο Πόλο. Έκανα πως κατεβάζω λίγο το παράθυρο αλλά το μετάνιωσα αμέ-

σως με το κρύο που μπήκε. Ο κινητήρας αυτού του αυτοκινήτου είναι ένα θαύμα.

Δεν τον χάλασε τον Μίκα που του σούφρωσα την αγαπημένη του ασημί γερμανική φοραδίτσα.

Αυτό του αξίζει έτσι κι αλλιώς.

Ένα δάχτυλο μείον για μένα.

Δε γαμιέται. Έχει ένα «στάβλο» γεμάτο πολυτελείς φοραδίτσες, δεν θα του λείψει μία.

Αυτές είν' οι δικαιολογίες που επινοώ με το μυαλό μου για να μειώσω το φόβο μου.

Τελειώνω με τις σχεδόν ανύπαρκτες τύψεις μου για τον Τανάλια. Έχω χρόνο ν' ασχοληθώ μαζί τους κι εκείνες μαζί μου αργότερα.

Τώρα επείγουν άλλα.

Λέξη που αρχίζει από P., έξι γράμματα, γένους ουδετέρου.

Ρευστό (το). Το κασέρι.

Δεν υπάρχει απ' αυτό καθόλου. Πρέπει να βρω επειγόντως λίγο μιας κι έχω μείνει με τριάντα ευρώ στην τσέπη.

Είν' ανάγκη να καθαρίσω λίγο το μυαλό μου και να γεμίσω το στομάχι με κάποια, οποιαδήποτε μορφή τροφής.

Αποφασίζω να φύγω απ' το κέντρο και ν' αράξω στην Bodega, μια καφετέρια πάνω στην οδό Νυμφών στην Κηφισιά. Είναι ήρεμα εκεί, απ' ό,τι θυμάμαι τουλάχιστον.

* * *

Κάθομαι. Είναι σχεδόν άδειο, εκτός από μια γυναίκα γύρω στα πενήντα που διαβάζει εφημερίδα και πίνει κάτι από μια φλιτζάνα.

Παραγγέλνω ελληνικό καφέ, μέτριο διπλό, κι ένα κομμάτι κέικ σοκολάτα στη σερβιτόρα.

Οι μπαταρίες μου αρχίζουν να φορτίζουν.

Στρίβω ένα τσιγάρο, πίνω μια γουλιά καφέ και ξαφνικά με χτυπάει κατακούτελα η ιδέα καθώς κοιτάζω με κενό βλέμμα το τραπέζι από φορμάικα.

Μια ιδέα που μάλλον θα με καταστρέψει ακόμη πιο πολύ.

Αφού, καλώς ή κακώς, ξεκίνησα να γαμάω στον κώλο τον Μίκα Τανάλια, το ίδιο μου το αφεντικό, ας το κάνω τουλάχιστον σωστά και μ' όλη μου την καρδιά και το ταλέντο.

Αυτό είναι.

Θα «σηκώσω» όμορφα όμορφα το κλεπταποδοχείο του πούστη του μπάσταρδου του Φινλανδού του φαρομούρη.

Έχει δύο κλεπταποδοχεία στο κέντρο, αλλά δεν πατάω πάλι μες στο μπουρδέλο του κέντρου τέτοια ώρα, θα πάω στο άλλο, το ξεκάρφωτο, που είναι κάπου στους Αγίους Αναργύρους, στην παλιά μου γειτονιά.

Εκεί γνώρισα και τον Μίκα πριν από καιμιά δεκαετία που ήμουν ακόμη φοιτητής. Ήθελα να πουλήσω ένα CD player μπας και βγάλω μερικά λεφτά για να πληρώσω το νοίκι του μήνα.

Ζόρικες αλλά αθώες εποχές.

Όχι πως τώρα δεν είναι ζόρικες. Σίγουρα όμως όχι αθώες. Όχι πια.

Τώρα πρέπει να ξαναγυρίσω εκεί.

Εκεί όπου για πρώτη φορά ο Τανάλια με ρώτησε αν θέλω να βγάλω κάνα σοβαρό φράγκο και να παρατήσω τα πανεπιστήμια και τις παπαριές για τους ψωμόλυσσες.

Κι εγώ δέχτηκα, σαν σωστός ψωμόλυσσας που ήμουν.

Δεν είχα τη «σκληρή» στόφα του αιώνιου φοιτητή και οι γέροι μου ήταν νεκροί, οπότε το μόνο που χρειαζόμουν ήταν φράγκα, ζεστά, πραγματικά φράγκα που θα μπορούσαν να με ζήσουν, να τα αισθάνομαι σαν σιγουριά μες στην τσέπη μου για να συνεχίζω το δρόμο.

Κάπου εδώ μπαίνουν και τα βιολιά.

Αυτόν τον παλαβό και μάταιο δρόμο της ζωής που γι' άλλους είναι άσφαλτος, στρωτή και ωραία, γι' άλλους τσιμέντο, τραχύ αλλά πάνε οι ρόδες και γι' άλλους χωματόδρομος γεμάτος πρόκες και χαντάκια και κάθε πέντε λεπτά σε πιάνει λάστιχο ή σε βγάζει σ' αδιέξοδο.

Πληρώνω τον καφέ και το κέικ και ξεπορτίζω απ' την Bodega για το αυτοκίνητο.

Πρέπει να βρω ένα σιδερικό. Ένα όπλο.

Τόσα χρόνια ποτέ δεν μου χρειάστηκε. Υπήρχαν πάντα οι τουμπανιασμένοι γορίλλες-μπράβοι του Μίκα για την ασφάλεια. Τώρα όμως που όλοι αυτοί οι γορίλλες είναι πίσω μου και με κυνηγάνε σαν καυλωμένα σκυλιά του Άδη, πρέπει να 'χω ένα σιδερικό, κάτι βαρύ που να εμπνέει ηρεμία, τάξη κι ασφάλεια.

Προς το παρόν το ρόπαλο του Μίκα που βρίσκεται πίσω στο πορτμπαγκάζ με βολεύει.

Αν θυμάμαι καλά, ξέρω ποιος είναι υπάλληλος στο κλεπταποδοχείο-αποθήκη των Αγίων Αναργύρων.

Ο Βιργίλιος το Φρούτο.

Λες να του κάνω τα γλυκά μάτια (ο Βιργίλιος το Φρούτο είναι ολίγον τι πούστης, εξού και η προσω-
νυμία) για να πάρω το χρήμα;

Γελούο και δεν είναι του στιλ μου.

Ντου και ξύλο, στο φαχνό, στ' αυτιά, γιούρια κτλ.

Πρέπει να τον πιάσω απροετοίμαστο.

Σίγουρα θα 'ναι φορτωμένος με κανένα κανόνι.

Ο Μίκα δεν θα τον άφηνε έτσι, με τόσα λεφτά στο ταμείο.

Πρέπει να καθαρίζει περίπου δύο με τρία χιλιά-
ρικά κάθε δυο μέρες εκεί πέρα.

Είναι μεγάλη αλεπού ο Βιργίλιος το Φρούτο. Κλέβει τα πρεζάκια μέσα στα μούτρα τους όταν πάνε να του σπρώξουν τα κλεμμένα για μερικά ψω-
ροευρώπουλα που τους δίνει. Στη συνέχεια έρχεται το φορτηγό απ' το λιμάνι κι ο έμπορας ψωνίζει απ' τον Βιργίλιο, μαζί μ' όλη την κλεμμένη σαβούρα του κλεπταποδοχείου και μερικά κιλά χόρτο, χάπια κι ηρωίνη, «αγαθά» που ανήκουν στον Μίκα και προορίζονται για διανομή σ' ολόκληρη την Ελλάδα. Το κλεπταποδοχείο-αποθήκη δηλαδή λειτουργεί και σαν σταθμός-βιτρίνα για το φόρτωμα των ναρκωτι-
κών. Οι μπάτσοι λαδώνονται κανονικά με το μήνα κι έτσι όλοι είναι χαρούμενοι κι ασφαλείς ξέροντας

πως το μέρος είναι απλώς άλλη μία αποθήκη φορτοεκφόρτωσης εμπορευμάτων.

Μόνο εγώ δεν είμαι χαρούμενος κι έχω κι ένα λιγότερο δάχτυλο, γαμώ το Χριστό μου.

Το πρώτο ίσως ν' αλλάξει σύντομα, το δεύτερο δεν θ' αλλάξει ποτέ, εκτός κι αν βάλω ξύλινο.

Τώρα όμως είν' ώρα για λίγη προπόνηση. Ήρθ' ο καιρός να μάθω λίγο μπέιζμπολ πάνω στο κεφάλι του Βιργίλιου του Φρούτου.

Το μουνί θα 'ναι οπλισμένο, οπότε θα πρέπει με κάποιον τρόπο να τον αιφνιδιάσω. Αν θυμάμαι καλά, πρέπει να 'χει μια αυτόματη καραμπίνα πίσω απ' την πόρτα όπου δέχεται τους πελάτες.

Έχω ήδη βγει απ' τη λεωφόρο Δημοκρατίας στους Αγίους Αναργύρους και στρίβω δεξιά στην Επτανήσων.

Βλέπω μπροστά μου το κλεπταποδοχείο και παρκάρω λίγο πιο πέρα για να μη δώσω στόχο.

Το μέρος θυμίζει αρχαίο μπακάλικο του χίλια εννιακόσια είκοσι. Τα διάφανα ρολά μπροστά είναι μισοκατεβασμένα αλλά μέσα μπορώ να διακρίνω σκοτεινές σιλουέτες που κινούνται.

Πηγαίνω από πίσω στο στενάκι. Η πίσω πόρτα είναι ξεκλείδωτη.

Μαλάκα Φρούτο Βιργίλιε, κάποιος πρέπει να σου μάθει να κλειδώνεις ακόμη κι αν είναι μέρα μεσημέρι, στην Αθήνα είσαι, δεν είσαι στο χωριό σου, ρε σκατόβλαχε.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, μπουκάρω μέσα σαν τρελός Μογγόλος κατακτητής κι αντικρίζω τον Βιργί-

λιο το Φρούτο να με κοιτάει με το στόμα ανοιχτό κρατώντας μια οθόνη υπολογιστή στα χέρια του.

Προλαβαίνω, δυστυχώς, να διακρίνω και το κακόγουστο στιλιστικό αστείο που έχει ντυθεί.

Λουλουδένιο πολύχρωμο πουκάμισο Χαβάης και παντελόνι στο χρώμα του σκατού, κοτλέ με πέντ'έξι λαδιές από φαγητό ή κάτι τέτοιο. Η κοιλάρα του να κρέμεται σαν νεκρό τουμπανιασμένο ζώο μπροστά του πάνω απ' την οθόνη που κρατάει στα χέρια του.

Κακόγουστος κι άσχημος ο πούστης.

Γαμώ. Τροφή για το μένος μου.

Του αδειάζω μια ροπαλιά στα μουτσούνια κι αμέσως σωριάζεται στο πάτωμα μαζί με την οθόνη και τα εκατόν είκοσι κιλά του.

Νιώθω σαν να σκοτώνω έναν εξωτικό χοντρό ρινόκερο που τείνει προς εξαφάνιση.

Αυτή η σκέψη με κάνει να θέλω να του σπάσω κι άλλο το κρανίο.

Του τραβάω άλλη μια γερή ροπαλιά στ' αρχίδια.

Βγάζει έναν υπόκωφο ήχο σαν να 'κλασε και να ρεύτηκε μαζί.

Έχει γεμίσει αίμα το πουκάμισό του.

«Μου 'σπασες τη μύτη, ρε μαλάκα!»

«Σκάσε, χοντρέ».

«Θα σε γαμήσω, Κοβαλένκο».

Του τραβάω μια καλή ροπαλιά στην κοιλιά κι άλλη μία στο στόμα κι επιτέλους σκάει.

«Δεν το νομίζω, χοντρέ».

Δυο μάτια με κοιτάνε απ' την άλλη μεριά του πάγκου.

Αντικρίζω μια γκόμενα με φιλοστραπατσarisμένη μάπα. Πρεζάκι κατά 90%. Η οθόνη του υπολογιστή στα χέρια του Βιργίλιου πρέπει να ήταν δικιά της. Ναι, τώρα κατάλαβα.

«Δεν είδες τίποτα. Δεν άκουσες τίποτα», της γρυλίζω.

«Ντάξει, φίλε, χαλάρωσε. Σε παρακαλώ, μη με πειράξεις».

«Πόσα θέλεις για την οθόνη;»

«Πε... πενήντα».

Τραβάω απ' το ταμείο εκατό ευρώ και τα δίνω στην πρεζού.

«Φχαριστώ».

«Δεν είδες τίποτα».

«Εννοείται».

Τραβάω άλλη μια ροπαλιά στο κεφάλι του χοντρού λουλουδάτου τέρατος στο πάτωμα.

Είδος προς εξαφάνιση.

Όχι σήμερα.

Σήμερα δεν είμαι φονιάς.

Μόνο κλέφτης.

Ίσως και δικαστής ή μάλλον κάνω σαφάρι κυνηγώντας τη χαμένη δικαιοσύνη μου μέσα στην άγρια σαβάννα της Αττικής.

Έχω λαλήσει.

Η γκόμενα έφυγε τρέχοντας απ' την μπροστινή πόρτα. Ανοίγω το ταμείο ξανά και το αδειάζω.

Το πολύ πεντακόσια ευρώ. Σκατά.

Η καρραμπίνα πουθενά.

Ύαχουλεύω το τομάρι του Βιργίλιου. Είμαι τυχε-

ρός. Ένα Glock G20 γεμάτο με δεκαπέντε σφαίρες σε θήκη στη ζώνη του χοντρού κι ένα κλειδί γύρω απ' το λαιμό του κρεμασμένο.

Ανοίγω το χρηματοκιβώτιο και το θαύμα λάμπει μπροστά μου.

Περίπου σαράντα χιλιάρια σε κατοστάρια και πεντακοσάρια σε δεσμίδες. Η πρόσφατη πληρωμή απ' το φορτίο των ναρκωτικών δεν πρόλαβε να φύγει για τα κεντρικά του Τανάλια.

Ανοίγω ένα συρτάρι και φορτώνομαι ένα κουτί σφαίρες των 10 mm.

Ο χοντρός μουγκρίζει στο πάτωμα.

Καιρός να την κάνω από δω μέσα.